Давно мені якась незнана жінка сниться,
Що любить так мене, як я її люблю,
Та образу її ніяк не уловлю —
Щоразу та й не та, щось мусить відмінитьcя.

Відомо їй все те, що іншим таємниця,
Що в серці я таю, що серцем я терплю,
І вміє лиш вона змивать печать жалю
З мого чола слізьми, ласкава жалібниця.

Яка вона на вид, не пригадаю я,
Ім'я не втямлю теж — якесь ясне ім'я,
Як тих улюблених, що рано смерть скосила,

Зір мов у статуї, а голос недзвінкий,
Немов віддалений, притемнений такий,
Як у покійників, що їх забуть несила.